

Sympathi eller Følelse, som er uadskillelig fra Spørgsmaalet om at faae Indfødsret eller ikke. Hvad det Forhold angaar, som det ærede Medlem nys berørte, Moltkes Stilling i 1864, da savner jeg for meget Kjenndskab hertil; men jeg skal dog sige, hvorledes Sagen stiller sig for mig. Han var den Gang i østerrigst Tjeneste, han havde giftet sig i Udlandet, og hans Fader levede endnu her i Landet. Det er da et Spørgsmaal, om hans Forhold var af den Betskaffenhed, at han kunde opgive sin Livsstilling i Østerrig for at komme hjem og Intet have at leve af. Det ærede Udvalgs Ordfører er flere Gange — og det gjorde da ogsaa den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 1ste Valgkreds — kommen tilbage til Betænkningen fra 1867, og han mente, at man her i dette Tilfælde handlede ganske i Overensstemmelse med de Grundsætninger, som denne Betænkning hyldede. Jeg tillod mig allerede ved Sagens 2den Behandling at udtale, at jeg paa ingen Maade kan erkjende, at man kan ulede de Betragtninger, som man her i dette Tilfælde vil gjøre gjældende, af Betænkningen af 1867; thi de Ytringer, der staa aftrykte i nærværende Udvalgsbetænkning, angaa slet ikke Tilfælde som dette. Der tales paa det nævnte Sted i Almindelighed om at give Indfødsret — man mener jo selvfølgelig — til Udlandinges Børn, og derom kan det jo ganske sikkert siges, at der kan være Meget, som taler for ikke at give disse, der ere Udlandinge, opdrage i udenlandske Huse, Indfødsret, førend de selv kræve det, eller i alt Fald førend de faae den igjennem deres Forældre. Men lige saa lidt som det ærede Udvalg har paastaet eller søgt at hævde som en ufravigelig Regel, at man ikke nogenstunde kunde give Børn Indfødsret, lige saa lidt findes der i Udvalgets Betænkning af 1867 Noget, som tyder paa den samme Tanke. Evertimod, de Ytringer, der ere fremdragne i nærværende Betænkning, sige, at naar Børn i Barnealderen ere komne til Danmark, og de senere, naar de komme til Skjelsaar og Alder, søge Indfødsret, da bør det uden videre bevilges dem. Man tillægger altsaa dette Moment, at de som Børn ere komne til Danmark den Indflydelse, at man lige over for disse skulde gjøre færre Vanskeligheder, end man vilde gjøre lige over for aldeles Fremmede. Jeg tilstaa, at jeg ikke kan slutte mig til den Betragtning, som det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds gjorde gjældende, at de fik Indfødsret samtidig med deres Forældre ligesom alle andre Børn, hvis Forældre ikke have Indfødsret; det er jo netop Forskjellen her, at de høre til en dansk Familie, og at Faderen har Indfødsret. Jeg tror altsaa, at, hvad man end vil beslutte sig til med Hensyn til Børn i Almindelighed, saa kunne de Betragtninger, hvorpaa man vil støtte den Beslutning, at man ikke maa give Børn Indfødsret, ikke gjøres gjældende i nærværende Til-

fælde. Der foreligger her et Tilfælde, som hvilken Mening man for Dørigt maatte have om, hvor vidt man bør give Børn Indfødsret eller ikke, er omgivet af saadanne Omstændigheder, at de berettigede til at gjøre en Undtagelse i dette Tilfælde. Reglen om, at man overhovedet ikke bør give Børn Indfødsret, kan overmaade godt konserveres, fordi man i dette Tilfælde under de forhaandenværende Omstændigheder — de Garantier, som ydes, ere gode nok — giver disse Børn Indfødsret. Derfor det altsaa er dette, der binder Ræstet for det ærede Flertal, saa forekommer det mig, at dets Argumentation ikke i den Henseende er fuldkommen bindende. Jeg kan ikke Andet end anbefale det ærede Thing at vedtage det Endringsforslag, der er stillet af Udvalgets Mindretal.

Bale: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) og den ærede Indenrigsminister begrundede en Del af deres Betragtninger paa den Omstændighed, at, de Paa-gjældendes Fader har Indfødsret. Der vil jeg netop gjøre opmærksom paa, at naar vi skulle undersøge et Spørgsmaal af denne Slags, som det sig her og bør, saa er der, naar Talsen er om, hvorledes og paa hvilken Maade der skal gives Børnene Indfødsret, idet en Anden skal søge for dem, et andet Spørgsmaal at bringe paa Dntale, som heller ikke har været paa Bane, og det er: gives der ingen Former, hvorunder danske Borgere kunne miste deres Indfødsret, thi, hvis der ikke gives saadanne, saa er der et Hul i Lovgivning. Det er dog temmelig stridende mod, hvad der skulde være Gjenfidsighed mellem Danmark og andre Lande, at en dansk Mand kan reise bort og træde i et fremmed Lands Krigstjeneste, som det synes uden den danske Stats Tilladelse, og saa vende tilbage og tage den Ret op, som han havde fra Fødselen, efter at dette Nye var traadt imellem. Det er et mærkeligt Hul i vor Lovgivning. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at naar vi her give Indfødsret til andre Mænd, saa faae de den ikke, førend de have løst deres undersaatlige Forpligtelse til det andet Land, hvor de ere fødte; men her er Tale om en Mand, der er født som dansk Undersaat, og som derefter i den unge Alder reise bort og først længe efter kom tilbage, efter at der var født ham Børn, og saa ønsker den samme Mand Indfødsret for sine Børn. Dernæst maa det siges, — det kan ikke nytte at nægte det, — at det Ønske, som denne Mand fremfætter, er fremfor andre Ønsker af lignende Art, der fremkomme, tillige forbundet med Afkomst til saadanne Fordele, som der ikke i samme Grad er Tale om for andre Medborgere. Dette maa ikke glemmes, det maa siges, naar de Herrer have bragt denne Sag til at komme paa personlig Dntale, og hvis det skulde fremgaa som Følge af denne Afstemning af det danske Folkething, at